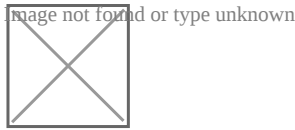

Τρίτη απόγευμα σ' ένα πιάνο

/ [Πεμπτούσια](#)

Τα παιχνίδια κοιτούσαν τον παλαιοπώλη με απορία. Για ποιον λόγο μετακινούσε όλα αυτά τα [music_box_mesa](#) κουτιά, τα βιβλία, τους πίνακες και τα τραπεζάκια; Για ποιον λόγο άδειαζε έτσι τον χώρο στην πίσω μεριά του μαγαζιού; Το αλογάκι κοίταξε τη χορεύτρια του μουσικού κουτιού με βλέμμα τρομαγμένο: «Ελπίζω να μην μας μετακινήσει ή ακόμα χειρότερα μας πετάξει κι εμάς», σκέφτηκε.

Αλλά ευτυχώς ο παλαιοπώλης δεν πέταξε τίποτα. Ιδρωμένος, μετά από αρκετή ώρα είχε καταφέρει και να δημιουργήσει τον κενό χώρο που ήθελε στη γωνία του μαγαζιού και να διατηρηθούν τα πάντα όμορφα και ταχτοποιημένα. Τα παιχνίδια ανακουφίστηκαν, αλλά η περιέργεια τους για τον κενό χώρο δεν θα ικανοποιούνταν μέχρι την επόμενη μέρα.

[piano_pic2_mesa](#) Ήταν Τρίτη πρωί λοιπόν, όταν αντίκρισαν για πρώτη φορά το τεράστιο μαύρο ξύλινο αντικείμενο που μετέφεραν τέσσερις άντρες στη συγκεκριμένη γωνία του καταστήματος. «Τι είναι αυτό πάλι;» ρώτησε εκνευρισμένος ο μουστακαλής λόρδος του μπαρόκ πίνακα. «Αυτό, αγαπητέ μου λόρδε, είναι ένα πιάνο και μάλιστα ένα πιάνο με ουρά», του απάντησε η κούκλα με το μάλλινο κασκόλ από το ράφι της έκπληκτη με την άγνοιά του. Και το πιάνο γέμισε την άδεια θέση, φέρνοντας ένα κλίμα διαφορετικό και απροσδιόριστο στο μαγαζί.

Εκείνο το απόγευμα ήρθε στο μαγαζί ο γιος του παλαιοπώλη, ένας μελαχρινός έφηβος που είχε πάντα το χαμόγελο στο πρόσωπό του. Τα παιχνίδια χάρηκαν που τον είδαν, γιατί πολλές φορές όταν ερχόταν, τα περιεργαζόταν με ενδιαφέρον και μάλιστα, όταν ήταν πιο μικρός, έπαιζε μαζί τους. Όμως αυτή τη φορά ο νεαρός, προσπερνώντας τα παιχνίδια κατευθύνθηκε προς το πιάνο. Κάθισε στο σκαμπό, σήκωσε το καπάκι, πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να παίζει μια μελωδία. Τα δάχτυλά του πολύ επιδέξια πατούσαν τα άσπρα και μαύρα πλήκτρα του πιάνου, παίρνοντας φόρα από τους λυγισμένους καρπούς των χεριών του.

%_apospasma_piano1%

Image not found or type unknown Τα παιχνίδια παρατηρούσαν τη σκηνή με θαυμασμό. Ο

μουστακαλής λόρδος του μπαρόκ πίνακα δακρυσμένος αναφώνησε: «Αυτό το κομμάτι το ξέρω! Είναι από την εποχή μου!»

Κάποτε ο νεαρός σταμάτησε. Σηκώθηκε, κλείδωσε το μαγαζί κι έφυγε. Τα παιχνίδια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ένιωθαν μια γαλήνη. Δεν είπαν τίποτα, μόνο ένα απλό «καληνύχτα», και κούρνιασαν ήσυχα το καθένα στη μεριά του.

piano play

Κι έτσι γινόταν για κάμποσο καιρό. Ερχόταν ο γιος του παλαιοπώλη κάθε Τρίτη

απόγευμα πάντα χαμογελαστός και έπαιζε στο

πιάνο. Κι ο πατέρας του, μαζί με τα παιχνίδια, τον κοιτούσε από το γραφείο του μαγαζιού με περηφάνια. Ο καιρός περνούσε ευχάριστα στο παλαιοπωλείο...

Μια μέρα όμως ο νεαρός ήρθε στο μαγαζί με κόκκινα τα μάτια. Στάθηκε στην πόρτα και κοίταξε τον πατέρα του. Ο παλαιοπώλης με πιο σοβαρό βλέμμα από ποτέ και με χαμηλό το βλέμμα του τον αγκάλιασε και του είπε σιγανά: «Να προσέχεις». Ο νεαρός του έγνεψε καταφατικά. Πριν φύγει κάθισε στο πιάνο. Έπαιξε μια, δυο, τρεις νότες και σταμάτησε. Ξαφνικά, άρχισε να παίζει ένα κομμάτι μελαγχολικό.

%Apospasma_piano2%
piano_5_mesa

Θυμωμένος έπαιζε όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Τα σφυράκια στο

με δύναμη. Ο πιανίστας με το δεξί του πόδι πατούσε το πεντάλ του οργάνου για να αυξήσει όσο μπορούσε τη διάρκεια του ήχου. Καθώς το κομμάτι έφτανε στο τέλος του, ο νέος όλο και χαμήλωνε την ένταση του κομματιού, μέχρι που σταμάτησε τελείως. Δακρυσμένος σηκώθηκε, έκλεισε το καπάκι του πιάνου και κοίταξε πρώτα τα παιχνίδια, μετά τον πατέρα του. «Αντίο», ψιθύρισε.

Για πολύ καιρό, για χρόνια, το καπάκι του πιάνου δεν άνοιξε. Στο μαγαζί επικρατούσε μια μελαγχολική σιωπή. Η χορεύτρια δεν έβγαινε πια από το μουσικό κουτί της, η ξύλινη κούκλα δε μάλωνε με τον λόρδο του πίνακα και ο παλαιοπώλης καθόταν την πιο πολλή ώρα στο γραφείο του αμίλητος και, πού και πού, αναστέναζε σπάζοντας την απέραντη σιωπή.

Μια Τρίτη απόγευμα, ένας άντρας μπήκε στο μαγαζί κρατώντας από το χέρι ένα μικρό κοριτσάκι. Ο παλαιοπώλης έχοντας πλάτη προς την πόρτα καθώς ξεσκόνιζε τα ράφια με προσήλωση, δεν άκουσε τον ήχο της πόρτας που άνοιξε. Τότε ο άντρας με αυτό το γνώριμο χαμόγελο φώναξε: «*Πατέρα ήρθα! Και σου 'φερα και την εγγονή σου!*». Πριν τελειώσει ο άντρας τη φράση του, ο παλαιοπώλης στο οικείο άκουσμα της φωνής του γιου του, όρμηξε να τους αγκαλιάσει και να τους φιλήσει. Γέλια πλημμύρισαν το μαγαζί. Η χορεύτρια μισάνοιξε το κουτί της να δει τι γίνεται, το αλογάκι ενθουσιασμένο θα χλιμίντριζε αν μπορούσε και η κούκλα [piano_pic6_mesa](#), συγκίνημένη σκούπιζε τα μάτια της με το μάλλινο κασκόλ της.

Image not found or type unknown

Αφού ηρέμησαν και κάθισαν να πουν τα νέα τους, η

μικρή παρατήρησε το πιάνο στη γωνία. Το πλησίασε και άνοιξε το καπάκι του. «*Αυτό το τραγούδι παππού, το αφιερώνω σε σένα*», είπε κοιτάζοντας τον παλαιοπώλη στα μάτια και, αφού κάθισε στο σκαμπό, άρχισε να παίζει ένα πολύ όμορφο τραγούδι.

%apospasma_piano3%
[piano_notes](#)

Image not found or type unknown

Οι νότες σαν να πετούσαν από το πιάνο και να κατέκλυζαν τον

χώρο. Ο παλαιοπώλης με τον γιο του σώπασαν, καθώς κοίταξαν το κοριτσάκι με αγάπη. Ακόμα και τα παιχνίδια είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό από θαυμασμό, όχι μόνο εξαιτίας του ταλέντου της μικρής, αλλά επειδή το μουσικό κουτί είχε ανοίξει και η χορεύτρια τραγουδούσε χορεύοντας πάνω στο ράφι του παλαιοπωλείου.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος

Δες πώς πατώντας τα πλήκτρα ενεργοποιούνται τα σφυράκια που χτυπάνε τις χορδές του πιάνου

[youtube <http://www.youtube.com/watch?v=WhkHudvek7o?rel=0>]